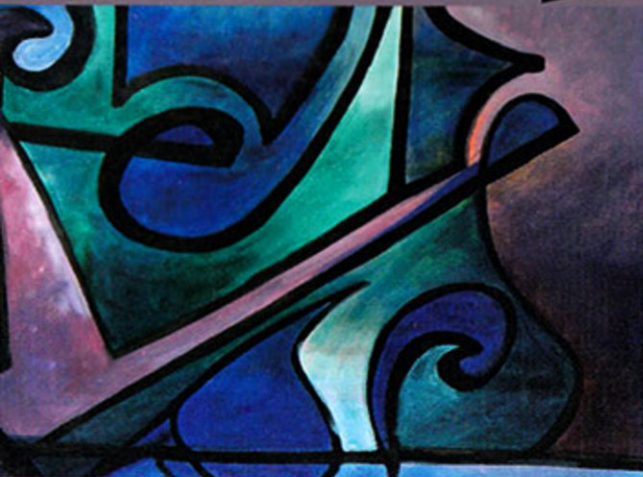
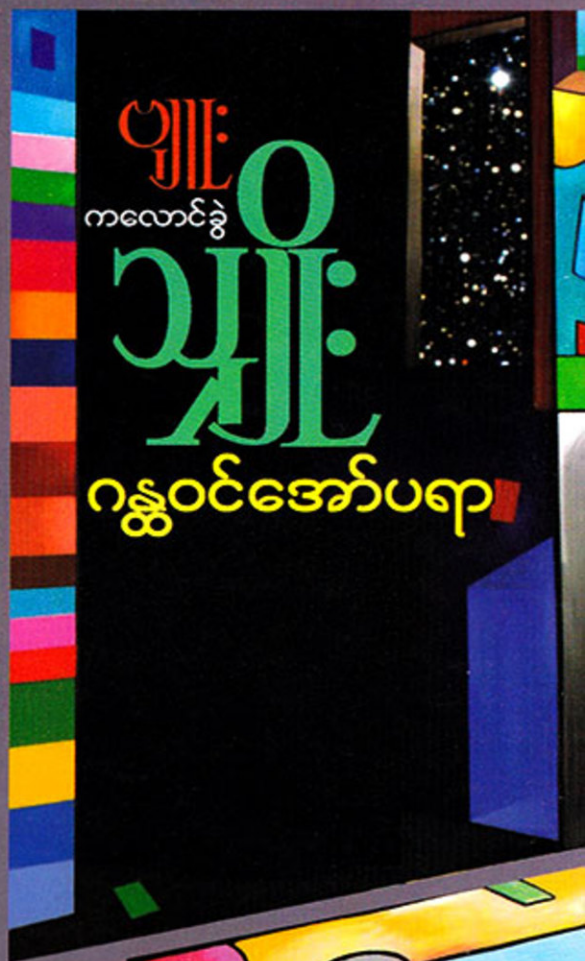

PUBLISHED BY VIEW

COVER Idea Kvaw

အခန်း (၁)

ရင်ထဲက ခံပြင်းခြင်းတွေနဲ့ အတူ ဖွဲ့ ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်တစ်ပေါက် လိမ့်ဆင်းလာ၏။

တကယ်ဆို သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘဲ ဝင်ရှုပ်လို့ ခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းချင်း ဒီလောက်ထိ မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ဖွဲ့က ယူဆသည်။ ။

"ဟဲ့ ဖွဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ လန့်လိုက်တာဟယ်"

"အေးလေ ခုနတုန်းကတော့ ရာဇဝင်နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ အကောင်းကြီးပါ။ ခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငိုနေတာတုန်း"

တစ်အိမ်တည်း တူတူနေသော ဖူးဖူးနှင့် နွေးတို့ က ဖွဲ့နားရောက်လာကာ ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်ကြ၏။

"ပြောလေဟာ ဖွဲ့ကလည်း နင့်ကိုကြည့်ပြီး ငါတို့ ရင်တွေ တုန်လာပြီနော်၊ နင့်ကို ရာဇဝင် ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ"

"မောင်က ဘာမှ မလုပ်ဘူး"

ဖွဲ့က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ရာဇဝင် မလုပ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူလုပ်လိုက်လို့ နင် ငိုနေတာလဲ၊

ဖြေဟာ ငါတို့ စိတ်တို့ လာပြီနော်"

"ဘယ်သူရှိမလဲ ဟိုကောင် သားချစ်ပဲပေါ့"

"သားချစ် ဟုတ်လား"

ဖူးဖူးတို့ က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တအံ့တ
ပြောနှင့် ရေရွတ်ပြန်သည်။ ။

"သားချစ်က ဘာတွေများ နင့်ကို လုပ်လိုက်လို့ လဲဟဲ့"

နွေးက ထုံးစံအတိုင်း တွေးတွေးဆဆလေးနှင့် ဝင်ပြော၏။

"ဘာလုပ်ရမှာ လဲ သူပေါ့၊ ငါနဲ့ ရာဇဝင် ထိုင်နေတဲ့ ကန်တင်းထဲကို
သူ့ကောင်မလေးနဲ့ တူတူ တွဲဝင် လာပြီးတော့ ငါတို့ ဝိုင်းမှာ ပဲ လာထိုင်
တယ်လေ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရင် ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ခုတော့
ဟာ သူ့ကောင်မလေးကို ငါနဲ့ ထားသွားပြီး မောင့်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတ
ယ်လေ"

"အဲဒါနဲ့ "

ဖွဲ့က စကားခဏရပ်ကာ သားချစ်မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိစဉ်မှာ
ပင် သိချင်စိတ် ကြီးနေပြီဖြစ်သော ဖူးဖူးတို့ က စကားထောက်ပေးကြ၏
။

"ဘယ်သွားတယ် မှတ်လို့ လဲ၊ ထန်းရည်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားတာလေ၊
ဒေါသတွေ ထွက်လိုက်တာ ဆိုတာ ပြောမနေနဲ့ တော့၊ သူကတော့ သိပ်မ
သောက်ဘူး၊ မောင့်ကိုကျတော့ တိုက်လိုက်တာ ဟိုမှာ ခေါင်းတောင် မ
ထူနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ တကယ့်ကို ခေါင်း
တည့်တည့်ကို နေရောက်တဲ့ အချိန်ကြီးဟာ၊ ဟိုက မမူးဘဲ ဘယ်နေမလဲ"

"အဲဒါ သားချစ် တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အပြစ် မဟုတ်ဘူး ၊ တိုက်တိုင်း သောက်တဲ့ နင့်ရာဇဝင်ရဲ့ အပြစ်လည်း အများကြီးပါတယ်"

" မဟုတ်ဘူး ဟာ၊ မောင်က ဘီယာတွေ ဘာတွေ သောက်ဖူးပေမယ့် ဒီလိုထန်းရည်မျိုးကို သူမှ မသောက်ဖူးတာ၊ တရားလွန် မှူးတော့တာပေါ့ ၊ အားလုံးကလည်း မောင်နဲ့ ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ ငါရှက်တာပေါ့ နွေးရဲ့ "

ပြောနေရင်းနှင့် ကို သားချစ်ကို ဒေါသများ ထွက်ကာ မျက်ရည်တို့ က ရစ်ဝဲလာပြန်၏။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့၏ အကျင့်တစ်ခုက ဒေါသဖြစ်နေလျက် နှင့် ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် မျက်ရည်တို့ ကျဆင်းလာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ဒါနဲ့ သားချစ်က ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ"

နွေးက မေးခွန်းထုတ်တော့ ဖွဲ့က ခေါင်းကို ဖွဖွကုတ်လိုက်ပြီး

"သူ ငါ့ကို တစ်ခါပြောဖူးတယ်ဟာ၊ မောင်နဲ့ ဆက်မတွဲတော့ဖို့ ပေါ့၊ သူ ပြောသလို မလုပ်ရင် မောင့်ကြောင့် ငါအရှက်ကွဲရမယ်တဲ့ လေ၊ ငါလည်း သူ့စကားကိုမှ နားမထောင်ခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် လုပ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဘာကြောင့် သားချစ်က ဒီလိုမျိုး ကလေးဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်ကို လုပ်တာလဲ၊ သူ့မှာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်"

ရှေ့နေပီပီ လေသံက တရားခွင်ရောက်နေသော လေသံပေါက်နေသည့် နွေးကြောင့် ဖွဲ့ပင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရ၏။

"ပြီးတော့ နင်တာဝန်ကျနေတဲ့ ဆေးရုံကို တမင်သက်သက် တကူးတကကို လာပြီး လုပ်သွားတာဆိုတော့ သေချာတယ်၊ အဲဒါ ရည်ရွယ်ချ

က်ရှိရှိ လုပ်သွားတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်ဟာ စဉ်းစားလေ၊ မကျေနပ်လေဘဲ ငါသွားမေးမယ်"

ဖွဲ့က ချက်ချင်းပင် အပြင်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ချက်ချင်းကြီးပါလား၊ ထမင်းလေး ဘာလေး စားပြီး အနားယူပြီးမှ ပြန်ထွက်ပါတော့လား"

ဖူးဖူးက တံခါးဝနား ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဖွဲ့ကို လှမ်းအော်ပြော၏။

သို့သော် လုပ်ချင်တာဆို ခုဆို ခုလုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သော ချစ်ခြင်း ဖွဲ့ကတော့ ဖိနပ်လေး ကောက်စီးကာ အိမ်ပြင်သို့ပင် ခြေလှမ်းပြင်နေပြီဖြစ်သည် ။

ဖွဲ့ရဲ့ ဦးတည်ချက်ကတော့ သားချစ် နေထိုင်ရာ သူမတို့ နှင့် တစ်လမ်းကျော်ရှိ တိုက်ခန်းလေးသို့။

သူတိုက်ခန်းတံခါးဝရှေ့ကို ဖွဲ့ ရောက်သွားချိန်မှာ သော့ခတ်ထားသော သံပန်းတံခါးလေးက ဆီးကြိုနေ၏။ နဂိုတည်းက ဒေါသထွက်လာသူမို့ စိတ်တို့ က မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ တက်တစ်ချက် ခေါက်ပစ်လိုက်မိသည် ။

"ဟား ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မယ်မင်းကြီးမရဲ့ "

အနောက်ဘက် လှေကားထစ်များ ဆီမှ ထွက်လာသော အလွန်ကို ရင်းနှီးနေသည့် လေသံကြောင့် ဖွဲ့က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲ။ မချိုမချည် မျက်နှာနှင့် သူမကို မခိုးမခန့် ကြည့်နေသော သားချစ်ငယ်။

လက်ထဲတွင် သော့တွဲတစ်ခုကို လှည့်ပတ်ဆော့ကစားရင်း လှေကား

လက်ရန်းများကို မှီကာ ဖွဲ့ကို ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သားချစ်"

"ဘာလုပ်လို့ လဲဟ၊ ငါကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ"

"နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ ငါ့ဆေးရုံကို ရောက်လာတာလဲ"

"အဲဒါ ဆန်းလား၊ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ရဲ့ ဆေးရုံကို သားချစ်ငယ်လာတာ ဆန်းလား"

"အေး အရင်ကတော့ မဆန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ နင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက် တော့ နင့်ကို ဆေးရုံမလာဖို့ ငါတားလိုက်တဲ့ ကြားကနေ နင်ရောက် အောင် လာတယ်၊ ပြီးတော့ မောင့်ကို ထန်းရည်တွေ မူးအောင် တိုက်တယ်၊ နင် ဘာသဘောနဲ့ လုပ်တာလဲ၊ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ ငါဘယ်လောက် တောင် အရှက်ရခဲ့လဲ နင် သိလား"

"လာပါဟာ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ လှေကားမှာ မကောင်းပါဘူး"

သားချစ်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့အိမ်တံခါးကို ချောက်ခနဲ ဖွင့်ကာ အိမ်တွင်း ဝင်သွား၏။ ဖွဲ့ကလည်း သူ့နောက်သို့ ခြေသံ ခပ်ပြင်းပြင်းလေးနင်းကာ လိုက်သွားလိုက်သည်။ ။

"ခဏဟာ ငါအရမ်းနွမ်းနေလို့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်"

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ရန် ပြင်နေသော သူ့ခြေလှမ်းများကို ဖွဲ့က ရေချိုးခန်းရှေ့တွင် အပြေးအလွှားလေး ပိတ်ရပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် တားဆီးလိုက်၏။

"နင် ဒီလိုရှောင်ထွက်သွားလို့ ဘယ်ရမလဲ သားချစ်ရယ်၊ ငါ့ကို ပြောသွားဦး၊ နင် ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး လုပ်ရတယ်ဆိုတာ"

သားချစ်က ဖွဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး

"နင့်ကိုငါ ဒီကောင်နဲ့ ဆက်မတွဲဖို့ ပြောဖူးပါတယ်၊ နင် မှတ်မိရဲ့လား"

"မှတ်မိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ နင် ဖြတ်ခိုင်းတိုင်း ငါကမောင့်ကို ဖြတ်ရမယ်တဲ့ လား၊ အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံလိုက်တာဟာ"

"အဲဒီ ရာဇဝင်ဆိုတဲ့ ကောင်က သူ့နာမည်အတိုင်းပဲ ရာဇဝင်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ နင် ဘယ်လောက်သိလဲ၊ အေး ကောင်းတဲ့ ရာဇဝင်တွေ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒီကောင်က ငါနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းမှာ တုန်းက တူတူပဲ၊ အဲဒီတည်းက မူးယစ်ဆေးကို သုံးလာခဲ့တဲ့ ကောင်"

သားချစ်စကားကြောင့် ဖွဲ့က တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"နင် ဘာရယ်တာလဲ"

"နင့်ဟာက အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ ဟား ဟား ဟား၊ မူးယစ်ဆေးဝါးကို ငယ်ငယ်တည်းက သုံးလာခဲ့တဲ့ ကောင်က နင် ထန်းရည်လေး တိုက်လိုက်တာနဲ့ မူးသွားရောလား"

"အေး ငါပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ၊ တကယ်ဆို ဒီကောင် လုံးဝမမူးဘူး၊ တစ်လမ်းလုံး အကောင်းကြီးကနေ နင့်နားရောက်တော့မှ ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်ပြီး စမူးသွားတာ၊ ငါတောင် သူ သရုပ်ဆောင် ပိုင်နိုင်ပုံကို အော့ချသွားရတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့သူ့ကို ခေါ်သွားတာကလည်း နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိပေးချင်ရုံ သက်သက်ပဲ"

"အဲဒါဆိုရင်လည်း နင် တခြားနေရာတွေ ခေါ်သွားလို့ ရတယ်လေ၊

ထန်းရည်ဆိုင်ကိုမှ ခေါ်သွားတာဆိုတော့ နင် တကယ်လွန်တယ် သိလား သားချစ်"

သူမ သားချစ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ သားချစ်၏ မျက်နှာက တစ်ခုခု အတင်းငြင်းတော့မည့် ဟန် သူမရှေ့သို့ ဝုန်းခနဲ ရောက် လာပြီး

"မဟုတ်ဘူး ဖွဲ့၊ ငါ့သူ့ကို ခေါ်သွားတာ ထန်းရည်ဆိုင်ကို မဟုတ်ဘူး ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အအေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါခေါ်သွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့လည်း ရောက်ရော သူနဲ့ ကွိုင်တက်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေပါတယ်ဆိုပြီး အဲဒီဘေးက ဆိုင်ထဲကို သူ အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာ၊ အထဲရောက်မှ သိလိုက်တာက ငါတို့ ဝင်မိတာကြီးက ထန်းရည်ဆိုင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလေ"

"နင် ဝတ္ထုရေးစားပါလား သားချစ်၊ နင် ပြောနေတာတွေက ရုပ်ရှင်တွေထဲက အတိုင်းပဲ"

သူမက မျက်နှာလေးကို မွဲရွဲကာ ခနဲ တဲ့ တဲ့ လေး ပြောတော့ သားချစ်က လေပူကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း

"ဟူး နင် ထပ်ပြီး မယုံနိုင်စရာ တစ်ခု ပြောပြလိုက်ဦးမယ်၊ ငါခေါ်သွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူရှင်းတယ်ဆိုတာ သိလို့ တမင်ခေါ်သွားတာ၊ ငါနဲ့ သူ သွားတုန်းက အဲဒီဆိုင်ထဲမှာ အပြင်လူရယ်လို့ သိပ်မရှိဘူး၊ နယ်ထိန်းရဲ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပဲ ထိုင်နေကြတာ"

"ဟင်း ဟင်း ဟုတ်ရဲ့ လား သားချစ်ရယ်၊ နင် ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး ငါတော့ ရယ်ချစ် လာပြီ"

ဖွဲ့ကလည်း လောလောဆယ်တော့ သွေးပူနေလို့ လား မသိ။ သားချစ်

စ် ဘာပြောပြော လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို လုံးဝ မယုံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ငါက ဘယ်လို လိမ်ပြောပေးရမှာ လဲ၊ နင်တို့ ဆေးရုံနားမှာ ထန်းရည်ဆိုင် လေး တွေ့ခဲ့လို့ ငါအဖော်မရှိတာနဲ့ ပြီးတော့ ငါ့ရည်းစားလည်း ပါလာ တာနဲ့ ရာဇဝင်ကို တွေ့တော့ အဖော်စပ်လိုက်တာပါလို့ ပြောရမှာ လား၊ အဲဒီလိုဆို နင် ယုံမှာ လား ဖွဲ့။"

ထိုစကားများကို ပြောလိုက်သော သားချစ်မျက်နှာက ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်။

သူ ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ထားတာ သေချာနေသည့် ပုံမျိုး။

"နင်ပြောတာ ငါမယုံဘူး၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောနော်၊ လိမ်တာကို ငါလုံးဝ မကြိုက်တာ နင်သိမှာ ပါ၊ နင့်မျက်နှာ ဒီလောက်ထိ ငြိမ်နေတာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားလို့ ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပေါင်းလာတာလည်း ကြာပါပြီ သားချစ်ရယ် ငါသဘောပေါက်ပါတယ်"

ဖွဲ့စကားများကို နားထောင်ပြီး သားချစ်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သီချင်းခွေ တစ်ခွေကို ဒီဗွီဒီစက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

ဆူညံပေါက်ကွဲနေသော ဟဲဗီးရော့ခ်သီချင်းတစ်ပုဒ်က တစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားချိန်မှာ ပင်

"ပြောစမ်းပါဦး သားချစ်ရဲ့ နင် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ"

ဖွဲ့လေသံက ခနဲ့ တဲ့ တဲ့ ထွက်သွားမှန်းတော့ ကိုယ့်ဘာသာ သတိထားလိုက်မိ၏။

"နင့်ကိုငါ ပြောခဲ့တာတွေက အမှန်တွေချည်းပဲ၊ ယုံတာ မယုံတာက တော့ နင့်အပိုင်းလေ"

"နင် လျှောက်မပြောနဲ့ သားချစ်၊ နင် ပြောတာတွေက တစ်ခုမှ ယုတ္တိ မရှိဘူး"

"အေးလေ နင်မယုံရင်လည်း နေပါစေတော့၊ ငါကတော့ လုပ်စရာရှိ တာတွေကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ပေးနိုင်သမျှ လုပ်ပေးပြီးပြီ၊ နင့်ကောင်လည်း အသက်တွေကြီး လာပြီ ဆိုတော့ အသိ တရားတွေရပြီး လိမ္မာချင်လည်း လိမ္မာနေမှာ ပါ၊ နင့်စိတ်ကြိုက်သာလုပ် ဟုတ်ပြီလား"

သားချစ်က ဒီတစ်ခါတော့ သူမ မတားနိုင်ခင် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင် သွားကာ တံခါးကို ဂျိန်းခနဲနေအောင် ပိတ်ပစ်လိုက်တော့၏။

ဖွဲ့မှာ တော့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရီဝေနောက်ကျိစွာ ကျန်ခဲ့ရတော့သည် ။ ညက နိုက်ဂျူတီကျလို့ မအိပ်ရသေးသည့် အရှိန်နှင့် ခုဖြစ်နေသည့် ပြ သနာပေါင်းကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး နိုးခွေကျချင်နေပြီ။

သားချစ်ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းလေးကလည်း ဖွဲ့ကို ဆေးရုံမှ လူများ ၏ ရှေ့တွင် ဖွဲ့ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ဘဲနှင့် တော့ ဒီလောက်ထိ ကြီးကြီးမားမား လုပ်လိမ့်မည်ဟု ဖွဲ့ မထင်။

ဒါပေမဲ့ မောင့်ဘက်ကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘယ်လို သံသယဖြစ် စရာမျိုးကိုမှ မတွေ့ရသောအခါ ဖွဲ့စိတ်တို့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာ၏။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံကတော့ ခပ်မှန်မှန်သာ ပေါ်ထွက်နေသည် ။ ဖွဲ့ကလည်း အဲဒီအတိုင်းကြီးသား ရပ်ကြည့်နေမိနေတုန်း။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဖွဲ့လက်ထဲတွင် အမှတ်တမဲ့ ကိုင်လာမိသော ဖုန်းလေး က အသံမြည်လာ၏။

"ဟယ်လို"

"ဖွဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား"

"မောင်"

"ပြောလေ ဖွဲ့၊ အိမ်ကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ရဲ့ လားလို့ "

တစ်ဖက်မှ မောင့်အသံက ကြည်လင်ပြတ်သားလျက် ရှိ၏။

"မောင် မူးနေသေးလား၊ အမူးပြေသွားပြီလား"

ဖွဲ့မေးခွန်းကြောင့် မောင့်အသံက ရုတ်တရက် တိတ်ကျသွားပြီးမှ

"ပြေသလိုလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ မင်းကို စိတ်ပူလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်
တာ၊ မင်း အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"မပြေဘူး မောင်"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင့်ကို ပြောစမ်း"

"သားချစ် အိမ်မှာ ဖွဲ့ကို လာခေါ်ပါနော် မောင်၊ ဖွဲ့ စောင့်နေမယ်"

သူမက ဖုန်းကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်
နေမိဆဲပင် ဖြစ်သည် ။ သိပ်မကြာခင် မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ပဲ သူမ
ရှေ့တည့်တည့်ကို မောင် ရောက်လာသည် ။

ဖွဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်ကို မောင်က လှမ်းဆွဲယူကာ အိမ်ထဲကို တစ်ချ
က် ဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း

"ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဖွဲ့၊ ဟိုကောင် သားချစ်ငယ်ရော"

"နောက်မှ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ် မောင်ရယ်၊ ခုတော့
သွားရအောင်နော်"

သူမက မောင့်လက်တစ်ဖက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ဆွဲ

ခေါ်သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

နောက်တော့ မောင့်ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မောင့်ကျောပြင်ကို တင်းနေအောင် ဖက်ထားမိသည်။ ။

ဆိုင်ကယ်ကြီးက ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည် နှင့် ဖွဲ့ရဲ့ စည်းနှောင်ထားသည့် ဆံနွယ်များက လေထဲဝယ် တဖျပ်ဖျပ် လွန်လူးရင်း တစ်ညလုံး ပင်ပန်းထားပုံရသည့် ဖွဲ့ကိုယ်မှ ချွေးနံ့လေးပင် သူ့အခန်းရှိရာ ပထမထပ်ထိ ဝေ့တက်လာသည် ဟု သားချစ် ထင်မှတ်နေမိသည်။ ။

သူငယ်ချင်းရယ် နင့်ကို နားဝင်အောင် ငါဘယ်လို ပြောပြရတော့မလဲဟယ်။ ငါသံယောဇဉ် အရှိဆုံး နင့်ကို ဒီလိုမျိုး မဖြစ်စေချင်တာကတော့ ငါ့ရင်ထဲက စေတနာအမှန်ပါ။

သားချစ်မှာ ရေစိုနေသော ဆံပင်များကိုပင် ဆက်မသုတ်နိုင်သေးဘဲ ထွက်ခွာသွားသော ဆိုင်ကယ်ကြီးကိုသာ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

"ဒီနေ့ရော နင် နိုက်ဂျူတီပဲလား"

ကျောင်းသွားရန် ပြင်နေသော ဖူးဖူးက ကုတင်ထက်တွင် အိပ်နေဆဲဖြစ်သည့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို လှမ်းမေး၏။ ဖူးဖူးက အိပ်ချင်မပြေသေးသော မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများကို တစ်ချက် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး

" မဟုတ်ဘူး ဟ "

"ဆေးရုံရော သွားမှာ လား"

"ဆေးရုံတစ်ရက်ပျက်လို့ ကတော့ ဆယ်ရောက်လောက် အစားပြန်ဝင်ရမယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မပျက်ရဲပါဘူးဟယ် "

ထိုသို့ပြောလိုက်သော ဖွဲ့က မွေ့ရာထက်မှာ လူးလွန့်ဆဲပင် ရှိနေသေးသည် လေ။ ဒါကြောင့် လည်း ဖူးဖူးက သူမ တင်ပါးလေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ပစ်လိုက်ရင်း

"အဲဒါကိုများ ခုထိ မထသေးဘဲ ဇိမ်ယူနေတယ် ဟုတ်လား၊ နင်ကတော့လေ သွား မျက်နှာသစ်ချည်တော့၊ ငါတောင် ဒီနေ့ ပရောဂျက်တစ်ခုရှိလို့ ကျောင်းသွားတော့မယ် "

"သိပါတယ် ညည်း ပရောဂျက်ရှိတဲ့ နေ့ကတော့ ငါတို့ လည်း တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်တဲ့ နေ့တွေပါပဲ၊ ခုလည်း အိပ်ရေးမဝလို့ ခဏလေး နှပ်နေတာပါ"

ဖူးဖူးက မဟာတန်းတက်နေသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်မို့လို့ သီးစစ် လုပ်စရာတွေ၊ ပရောဂျက်တွေ ရှိပြီဆိုလျှင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနှင့် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးရှေ့မှာ နာရီပေါင်းများစွာ မထတမ်း ထိုင်လုပ်နေတတ်သည် ။

သူ လုပ်လိုက်တာ တစ်ခုခု အဆင်မပြေ မှားယွင်းသွားပြီဆိုလျှင်လည်း စိတ်တိုစွာ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲတတ်သူမို့ ဖူးဖူး မအိပ်သလို ဖွဲ့တို့ နွေးနွေးတို့ လည်း အလိုလို အိပ်ရေးပျက်ကြရ၏။

ခုလည်း ညက ဖူးဖူး၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ခုချိန်ထိ ဖွဲ့တစ်ယောက် အိပ်ရေးမဝနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဒါဆိုလည်း နှပ် နှပ်၊ ငါကဆေးရုံ နောက်ကျမှာ စိုးလို့ ပြောတာ၊ ပြောမရလည်း သွားတော့မယ် တာတာပဲ"

"ဖူးဖူး အားလုံး အိုကေပါစေနော်"

ဖွဲ့က ကုတင်ထက်ကနေပဲ အသံပြကြီးနှင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။
ဖူးဖူး ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ပင် သူမလည်း ကုတင်ထက်မှ ထကာ
ရေခဲသေတ္တာရှေ့ လျှောက်သွားတော့ ရေခဲသေတ္တာ တံခါးတွင် ကပ်ထား
သော နုတ်စာရွက်ဝါဝါလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဒီနေ့ ငါ့ဆရာနဲ့ အရေးကြီး အမှုတွဲတစ်ခု တိုင်ပင်စရာရှိလို့
ထွက်သွားပြီ။

စားပွဲပေါ်မှာ မနက်စာတွေ ပြင်ပေးခဲ့တယ်။

နှစ်ယောက်လုံး စားသွားကြဦးနော်။

စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အုပ်ဆောင်းလေးဖြင့် အုပ်ထား
သော ထမင်းနှင့် ဟင်းများက အဆင်သင့်။ သို့သော် အေးစက်နေပြီဖြစ်
သည်။ ။ ဖွဲ့က စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ အုပ်ဆောင်းလှုပ်ပြီး သူမ တစ်ကို
ယ်စာသာ ကျန်တော့သည့် ထမင်းပွဲလေးကို အေးအေးလူလူ ထိုင်စားနေ
လိုက်၏။

ဖွဲ့တို့ သုံးယောက်က အလှည့်ကျ တာဝန်ယူကာ ထမင်းဟင်းချက်သ
ည့် ကိစ္စကို ခွဲဝေထမ်းဆောင်ကြသည်။ ။

ထိုထဲမှာ မှ နွေးက လက်ရာအကောင်းဆုံးဖြစ်ကာ ဖွဲ့ တာဝန်ကျသ
ည့် ရက်များ ဆိုလျှင်တော့ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ဘဲဥ ကြက်ဥများ နှင့်
သာ စခန်းသွားရသည် က များ ၏။

ဖွဲ့အတွက်ကတော့ ပြန်မနွေးထားသည့် အေးစက်နေသော စားစရာ
များ သည် လည်း အထူးတလည် ဆန်းပြားမနေတော့ပါ။ မိဘများ မရှိ
တော့သည့် နောက် နိုင်ငံခြားမှ အဒေါ်၏ ထောက်ပံ့မှုနှင့် ဒီလိုအခြေအ

နေရောက်အောင် တစ်ကိုယ်တည်း ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဆေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်လောက်တည်းက ဂျူနီယာများကို စာသင်ပေးခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အသုံးစရိတ်ကိုယ် ရှာခဲ့သည်။ ။ များ ပြားလွန်းလှသော ဖွဲ့တစ်ကိုယ်တည်း မတတ်နိုင်သည့် အခက်အခဲများကိုသာ ဒေါ်လေးဆီမှ အကူအညီ လှမ်းတောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အန်တီအေးနှင့် ဖွဲ့ကလည်း တကယ်တော့ ဆွေမျိုးအရင်းအချာများ မဟုတ်ကြပါ။ ဖွဲ့ မိဘတွေနှင့် အန်တီအေးက အသိမိတ်ဆွေများ မို့ အပျိုကြီးဖြစ်သူ အန်တီအေးက ဖွဲ့ကို သမီးလေးတစ်ယောက်၊ တူမလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ချစ်ခင်မိပြီး ဖွဲ့ မိဘများ ဆုံးပါးသွားသည် နှင့် တရားဝင် အမွေစား အမွေခံ တူမအဖြစ် မွေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ဆွေမျိုးရင်းချာများ မရှိတော့သည့် အန်တီအေးနှင့် မိဘများ ဆုံးပါးကုန်သောကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ခဲ့သော ဖွဲ့တို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဆွေမျိုးရင်းချာများ သဖွယ် သဘောထားခဲ့ကြပြီး ဒီအချိန်ထိ နေလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အန်တီအေး နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတော့လည်း ဖွဲ့အတွက် စိတ်မပူပါရန် အတန်တန် ကတိပေးပြီးမှ မြန်မာပြည်မှာ နေခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဲဒီတုန်းက ဖွဲ့အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီး ကာစပေါ့။

သူမအသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစတွင် အန်တီအေးက တစ်ယောက်တည်း နေတာ မသင့်တော်ဟု ပြောဆိုလာသဖြင့် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော ဖူးသစ်စနှင့် နွေးကို အဖော်ခေါ်ကာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အတူတူနေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဖူးဖူးတို့ နှစ်ယောက်လုံးကလည်း အစက နယ်မှ နေ၍ ကျောင်းတက်လာကြပြီး အဆောင်နေသူများ မို့ ဖွဲ့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ဒီလိုမျိုး လိုက်

လျှောနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

အဲဒီလိုနဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ရဲ့ ဘဝထဲကို သားချစ်ငယ်ဆိုသော သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ရာဇဝင်ဆိုသော ချစ်သူတစ်ယောက် မ ရောက်လာခင်ထိ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်လာခဲ့ရတာပါ။

တစ်ယောက်တည်း တွေးချင်ရာတွေးကာ ထမင်းစားနေမိစဉ်မှာ ပဲ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းလေးက အသံထမြည်လေသည် ။

ဖွဲ့က ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးသွားကာ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

"မောင်ပါ ဖွဲ့ရဲ့ "

"ဟင် မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဖွဲ့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်တာ စက်ပိတ်ထားတယ်ဆို လို့ အိမ်ဖုန်း ခေါ်လိုက်တာလေ"

"အင်း ဟုတ်တယ် ဖွဲ့က ခုမှ အိပ်ရာနိုးလို့ လေ"

"ဆေးရုံသွားမှာ လား ဖွဲ့၊ မောင် လိုက်ပို့ရမလား"

မောင့်အသံက ခပ်ဩဩနှင့် ချိုမြနေ၏။ မောင်က ဖွဲ့အပေါ်မှာ ဆို ကြင်ကြင်နာနာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဖွဲ့သာ သိသည် ။ ဒါကို ဘာလို့ များ သား ချစ်က အထင်အမြင်လွဲချင်နေရတာပါလိမ့်။

"မောင် အားတယ် ဆိုရင်တော့ လိုက်ပို့စေချင်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ မောင်လည်း ဒီနေ့ ဆိုင်သွားစရာ မလိုဘူးဆိုတော့ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ နောက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆို ဖွဲ့ အဆင်သင့် ဖြစ်မလား"

"အင်း ဖြစ်ပါတယ် မောင်၊ ဖွဲ့တို့ တိုက်အောက်ရောက်ရင် ဖုန်းခေါ်

လိုက်လေ"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒါဆို ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်လိုက်ဦးနော်"

"ဟုတ် ဒါပဲနော် မောင်"

သူမက ဖုန်းခွက်လေးကို ချရန်ပြင်စဉ်မှာ ပင် မောင့်အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် တစ်ချက် ထွက်လာ၍ ချလုဆဲဆဲ ဖုန်းကို နားဆီပြန်ပို့လိုက်ရ၏။

"မောင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"ဘာ ဒါပဲနော်လဲ၊ ဘာပြောရမလဲ မသိဘူးလား"

မောင့်စကားကြောင့် ဖွဲ့က တစ်ယောက်တည်းဆိုပေမယ့် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ရှက်စနိုးလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"မောင့်ကို ချစ်တယ်၊ အဲဒါ တကယ်"

"ဒါဆို အာပွားပေး"

"ဟာ တော်ပြီကွာ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဒီမှာ နောက်ကျနေပြီ တော်တော့"

ဖွဲ့က ခုန်နေသော ရင်ဘတ်လေးကို လက်နှင့် အသာဖိရင်း ဖုန်းခွက်လေးကို ချပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ထမင်းဆက်စားရန်ပင် မေ့လျော့ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့မိတော့သည်။ ။

တက္ကစီပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကားပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သော မောင့်ကို လက်လှမ်းပြကာ ဆေးရုံဝင်းထဲ လှမ်းဝင်ရန် ပြင်နေသည့် ဖွဲ့၏ ခြေလှမ်းများက ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ရပ်တန့်သွားသည်။ ။

"ဖွဲ့"

သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဆေးရုံရှေ့အုတ်ခုံတွင် ထိုင်နေသော သားချစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဖွဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် နှင့် သူက လက်ထဲမှ စီးကရက်တိုကို အဝေးသို့ တောက်ထုတ်လိုက်ကာ ဖွဲ့နားလျှောက်လာရင်း

"နင် ငါ့စကားကို လုံးဝ နားမထောင်ဘူးနော် ချစ်ခြင်းဖွဲ့"

သားချစ်အသံက ပြတ်သားသလောက် မျက်နှာကလည်း တင်းမာလွန်းလှသည်။ ။ ထိုအမူအရာကြောင့် ဖွဲ့ပင် အနည်းငယ် လန့်သွားမိ၏။ သားချစ်က လိုက်လိုက်လျောလျော မျက်နှာရွှင်ရွှင် နေတတ်လျှင်လည်း သူ့လောက် ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသူ မရှိသလောက်ဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း ဒီလိုမျိုး ခပ်တည်တည်နှင့် စကားမာမာ ပြော လာပြီဆိုလျှင်တော့ ဖွဲ့ လန့်မိသည်။ ။

"ဘာကို ပြောချင်တာလဲ သားချစ်"

တကယ်တော့ ဆေးရုံရှေ့တွင် ထိုင်နေသော သားချစ်ဟာ ဖွဲ့ကို ဆေးရုံထိ မောင်လိုက်ပို့မှန်း သိပြီးလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း မောင်နှင့် ဖွဲ့ကို ပြောချင်နေတာမှန်း ဖွဲ့ သိပါသည်။ ။

သို့သော် ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကတော့ မျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးထားကာ မသိချင်ယောင်ဆောင် မေးလိုက်၏။

"ငါဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ နင်သိရဲ့ သားနဲ့ ငါ့ကိုဘာလို့ ရွဲ့ချင်နေ"

တာလဲ ဖွဲ့ရယ်"

"ဘာလဲ ငါနဲ့ မောင့်ကို ပြောနေတာလား"

"တော်စမ်းပါဟာ ဘာမောင်လဲ၊ နားကြားပြင်း ကပ်လွန်းလို့ "

သားချစ်က မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောတော့

"ဘာဖြစ်လဲ ငါ့ချစ်သူ ငါကြိုက်သလို ခေါ်မှာ ပေါ့၊ နင်က ဘာလို့ ကြားထဲကနေ နားကြားပြင်း ကပ်နေတာလဲ"

ဖွဲ့ရဲ့ မျက်နှာလေး ချိုကာ ပြောလိုက်ဟန်ကို သားချစ်က မည်သို့မျှ ကြည့်မရသည့် ဟန် နှာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်သေးသည်။ ။

"နင့်ကိုငါ သတိပေးထားရဲ့ သားနဲ့ နင် ဘာလို့ ဆက်မိုက်ချင် နေတာလဲ၊ ဒီကောင်က သူ့အဖေတောင် မနိုင်လို့ ဒီတိုင်းကြည့်ပြီး နေရတဲ့ ကောင်နော်"

"တော်ပြီဟာ နင်ငါ့ဆီလာတာ ဒါကြောင့် ဆိုရင် ပြန်တော့၊ ငါလည်း နောက်ကျနေပြီ၊ ဝင်တော့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ နင်က ဒီလောက်တောင် ရာဇဝင်ကို မွန်နေတော့လည်း ငါဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင်သူနဲ့ ကြိုက်နေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အချိန်တစ်လျှောက်လုံး ငါ့ကို မဆက်သွယ်နဲ့ တော့၊ နင်နဲ့ ငါ သူငယ်ချင်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ အေး သူနဲ့ ပြတ်တဲ့ နေ့မှ ပဲ နင်နဲ့ ငါ ပြန်ဆက်သွယ်ကြတာပေါ့"

သားချစ်က သူ့မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးကို မပြင်ဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောကာ ဖွဲ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွား၏။

"သားချစ်"

ဖွဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

"သားချစ်ငယ် နင့်ကိုငါ ခေါ်နေတယ်လေ၊ နင် တကယ်ပြောနေတာ လား။"

သူမ စကားများကို မကြားတော့သယောင် လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားသော သားချစ်ကို ကြည့်ကာ သူမ မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်ကြည်တို့ ရစ်ဝဲလာသည် ဟု ပင် ထင်လိုက်မိသည်။ ။

တကယ်ဆို သားချစ်ငယ်ဆိုတာ သူမ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် အခင်မင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းကောင်လေး တစ်ယောက်ပါ။ သူပြောနေသည့် စကားတွေဟာလည်း မလိုတမာစိတ်ကြောင့် ပြောနေခြင်းများ မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို စေတနာအရင်းခံနှင့် ပြောနေခြင်းဆိုတာ သူမ သိပါသည်။ ။

သို့သော် မောင့်ကိုချစ်မိသော သူမ နှလုံးသားကိုလည်း မလွန်ဆန်နိုင်သည် မို့။

ကျလှဆဲဆဲ ဖြစ်သွားသော မျက်ရည်များကို ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်ကာ ဆေးရုံဝင်းထဲ သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေသော ရာဇဝင်ကတော့ မျက်နှာပေါ်တွင် မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက်ကို မသိမသာ တင်လိုက်ကာ

"မောင်းတော့ အစ်ကိုကြီး"

တက္ကစီဒရိုင်ဘာကလည်း ထူးဆန်းလှသော သူတို့ သုံးယောက်ကို ငေးကြည့်ကာ ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီး ကားလေးကို

မောင်းထွက်လိုက်၏။

ရာဇဝင်ရဲ့ ဘဝမှာ ချစ်ခြင်းဖွဲ့က သိပ်ကိုအရေးပါလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ဟိုးအထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတည်းက ကြည့်မရခဲ့သော သားချစ်ငယ်ကိုတော့ လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးချင်တာ သေချာလွန်း၏။

သားချစ်ငယ်နှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့တို့ ရဲ့ ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ကို သိ လာလေလေ သားချစ်ငယ်ကို အနိုင်ယူချင်စိတ် ကြီး လာလေလေပင်။

အဲဒီ စိတ်လေးကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာမဟုတ်သည့် ပြိုင်ဆိုင်မှုလေးတစ်ခုကို အစပြုခဲ့တာပါ။

အဲဒီတုန်းက သူတို့ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ သားချစ်ငယ်နှင့် ရာဇဝင်ဆိုလျှင် မသိသူ မရှိအောင် ထင်ရှားခဲ့၏။

သားချစ်ကတော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ ချောမောပြေပြစ်သော သူ့ရုပ်ရည်ကြောင့် နာမည်ကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ရာဇဝင်တစ်ယောက်ကတော့ ဆိုးသွမ်းသည့် နေရာ၊ ဆရာကြီးရုံးခန်း ခဏခဏ ရောက်သည့် နေရာတွင် နာမည်ကြီးရခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးသည် ကျောင်းရှိ မိန်းကလေး တော်တော်များများ ၏ နှုတ်ဖျား၌ ရေပန်းစားလွန်းလှသည်။

ပြဿနာ၏ အစကလည်း ရာဇဝင်တို့ တန်းခွဲရှိ ရင်ခွင်ဦး ဆိုသော ကောင်မလေးက သားချစ်၏ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါပဲ။

တန်းခွဲတူသော ရင်ခွင်ဦးနှင့် ရာဇဝင်တို့ ရဲ့ ခင်မင်မှုကို သားချစ်က အထင်အမြင်လွဲမှားကာ အမြဲလိုလိုရန်ရှာတတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို မခံနိုင်တော့သော ရာဇဝင်ကလည်း သားချစ်ကို အရွံ့တိုက်ကာ ရင်ခွင်

ဦးကို ရည်းစားစကား ပြောပစ်လိုက်၏။

အဲဒီကစလို့ စတင်ခဲ့သော ပြဿနာတွေက ခုချိန်ထိ ရာဇဝင်ရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်ကာ ကောင်းကောင်း ကြီးကို မှတ်မိနေဆဲဖြစ်သည်။ ။

ဘာမှ မဟုတ်သော ပြဿနာလေးဟု ပြော၍ ရသော်လည်း အဲဒီအချိန်ကတော့ သူနဲ့ သားချစ်ငယ်တို့ ထိုးမယ်ကြိတ်မယ်ထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရာ ဆရာကြီး ရုံးခန်းသို့တိုင် ရောက်ခဲ့သည်။ ။ ရင်ခွင်ဦးကလည်း ရှက်လို့ ဟု အကြောင်းပြကာ သားချစ်ငယ်နှင့် ဇာတ်လမ်းပြတ်သွား၏။

ဒီအဖြစ်တွေအား ဖွဲ့ကိုလည်း သူ ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဖွဲ့ကတော့ မည်သူမှန်တယ် မှားတယ်ဟု ဝေဖန်ချက် မပေးဘဲ ခေါင်းလေးညိတ်ကာသာ နားထောင်နေခဲ့၏။ အဲဒီလိုမျိုး ချစ်ဖို့ ကောင်းလို့ လည်း ဖွဲ့ကို သူချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ချစ်တာက ချစ်တာ တစ်ပိုင်းဖြစ်ကာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတွက်ဆိုလျှင်တော့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့သည် ရာဇဝင်ရဲ့ လက်တွဲဖော်စစ်စစ်ပါဟု မသတ်မှတ်နိုင်သေးတာ သူ့ကိုယ်သူသာ သိနေခဲ့၏။ ရာဇဝင်သည် မိန်းကလေးများကို သူ စွဲလမ်းသော ယစ်မူးစေသည့် ခံစားချက်များ လောက် မနှစ်သက်ခဲ့တာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဘော်ဒါတစ်ယောက်မှာ လိုက်သော ပစ္စည်းလေး မေ့ခဲ့မှာ စိုးလို့ ပါ။

ကားလေးက ထိုဘော်ဒါအိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည် နှင့် ရာဇဝင်က ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးပြီး ဆင်းနေခဲ့လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင် ရာဇဝင်ရာ မင်းကို မျှော်နေရတာနဲ့ လူလည်း ခွေနေပြီ၊
နောက်ကျလိုက်တာ "

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည် နှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သော စ
ကားများက သူ့ကို မျှော်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူနှင့် အတူတူပါလာသည့် ပ
စ္စည်းကိုသာ မျှော်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရာဇဝင် ကောင်းကောင်း ကြီး
နားလည်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ပင် အိတ်ထဲမှ စက္ကူထုပ်လေးကို ယူကာ မင်းညီလက်ထဲ
ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးရွှင်သွားသော မင်းညီရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူ
က လက်သီးရွယ်ပြလိုက်သည်။ ။ တကယ်ဆို သူတို့ အတွက် ထိုအရာက
မရှိမဖြစ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေသည် ပဲလေ။

နောက်မိနစ် အနည်းငယ်အကြာမှာ တော့ သူတို့ အားလုံးလည်း အိမ်
လေး၏ ထောင့်တစ်နေရာမှာ မျက်လုံးများကို မှေးစင်းရင်း
လောကစည်းစိမ်ကို ခံယူနေလိုက်တော့သည်။ ။

တကယ်တော့ ဒါတွေက ရာဇဝင်အတွက် နေ့စဉ် ပြုမူနေကျ အမူအ
ကျင့်တွေပဲ မဟုတ်လား။ ။ ငယ်စဉ်တည်းက မရိုးနိုင်ခဲ့သော အရာတွေပါ
ပဲ။ ဒါတွေကိုသာ ချစ်ခြင်းဖွဲ့တစ်ယောက် သိခဲ့ပါလျှင် ...။
